

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120335749
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6120335749.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: I. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenej: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 15 541,03 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 27. októbra 2021 pod č.k. 16Csp/90/2020 - 239 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy vo výške 435,33 eura s prísluňajúcim prísluňstvom konanie zastavil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 8 930,17 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11 082,03 eura od 07.11.2017 do 18.04.2018, zo sumy 11 002,03 eura od 19.04.2018 do 17.05.2018, zo sumy 10 922,03 eura od 18.05.2018 do 13.06.2018, zo sumy 10 842,03 eura od 14.06.2018 do 18.07.2018, zo sumy 10 762,03 eura od 19.07.2018 do 15.08.2018, zo sumy 10 682,03 eura od 16.08.2018 do 19.09.2018, zo sumy 10 602,03 eura od 20.09.2018 do 17.10.2018, zo sumy 10 502,03 eura od 18.10.2018 do 21.11.2018, zo sumy 10 402,03 eura od 22.11.2018 do 17.12.2018, zo sumy 10 302,03 eura od 18.12.2018 do 21.01.2019, zo sumy 10 202,03 eura od 22.01.2019 do 18.02.2019, zo sumy 10 102,03 eura od 19.02.2019 do 20.03.2019, zo sumy 10 002,03 eura od 21.03.2019 do 24.04.2019, zo sumy 9 902,03 eura od 25.04.2019 do 23.05.2019, zo sumy 9 892,03 eura od 24.05.2019 do 16.07.2019, zo sumy 9 882,03 eura od 17.07.2019 do 30.08.2019, zo sumy 9 863,51 eura od 31.08.2019 do 01.10.2019, zo sumy 9 812,89 eura od 02.10.2019 do 13.11.2019, zo sumy 9 763,18 eura od 14.11.2019 do 03.12.2019, zo sumy 9 663,76 eura od 04.12.2019 do 21.01.2020, zo sumy 9 514,63 eura od 22.01.2020 do 20.05.2020, zo sumy 9 365,50 eura od 21.05.2020 do 18.08.2020, zo sumy 9 266,08 eura od 19.08.2020 do 23.11.2020, zo sumy 9 216,37 eura od 24.11.2020 do 21.07.2021, zo sumy 8 930,17 eura od 22.07.2021 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,52 %. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 15 541,03 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 690,16 eura od 07.11.2017 do 20.05.2020, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 541,03 eura od 21.05.2020 do zaplatenia, náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, spoločnosť

Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, poskytol žalovanej na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.09.2014 pod číslom úverového účtu 4146742021, úver vo výške 20 000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. V rozpore so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy dlžník svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnil riadne a včas, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky. Nakoľko žalovaná napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatila, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy a v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením „Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) zo strany veriteľa“, vyhlásil ku dňu 12.10.2017 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanej doručené dňa 30.10.2017 v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením „Doručovanie a vyhlásenia klienta“. Nakoľko žalovaná v poskytnutej 7 - dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dlžnú sumu nezaplatila, voči právnomu predchodcovi žalobcu sa tak od 07.11.2017 dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom.

1.2. Z vykonaného dokazovania zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 19.09.2014 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 20 000 eur na splatenie zostatku iných spotrebiteľských úverov čerpaných žalovanou. Žalovaná sa zaviazala vrátiť peňažné prostriedky spolu s úrokom vo výške 11,30 % ročne, t. j. celkovo sumu 33 426,57 eura do 15.09.2024 v pravidelných 120 mesačných splátkach po 278,56 eura, s termínom splatnosti prvej splátky dňa 15.10.2014. RPMN poskytovaného spotrebiteľského úveru bola vyčíslená vo výške 11,87 %, priemerná hodnota RRPMN uvádzaná vo výške 11,89 %. Žalovaná úver čerpala, riadne a včas ho nesplácala, preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.08.2017 „Tretia upomienka - pokus o zmier“, oznámil žalovanej, že voči nej eviduje pohľadávku po lehote splatnosti v celkovej výške 842,11 eura. Zároveň ju vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy a upozornil ju, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úver. Predmetná zásielka bola podaná na poštovú prepravu dňa 28.08.2017. V zmysle čl. X. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s., v prípade, keď sa písomnosť nezasiela ako doporučená zásielka alebo doporučená zásielka do vlastných rúk, považuje sa takáto písomnosť za doručení desiatym dňom po dni, keď bola písomnosť podľa údajov veriteľa daná na poštovú prepravu. Takto dojednané zmluvné ustanovenie ohľadom doručovania zásielok je v prospech spotrebiteľa, keď z Poštových podmienok Slovenskej pošty a. s. vyplýva, že poštový podnik doručuje listové zásielky II. triedy druhý pracovný deň po dni podania. Oprávnenie veriteľa vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru je zakotvené v článku I., bode 5 zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. ako postupníkom, bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nezaplateného úveru na základe úverovej zmluvy ku dňu 02.03.2020 postúpená na žalobcu. Žalovaná bola o tom upovedomená písomným oznámením postupcu zo dňa 06.03.2020, ktoré oznámenie bolo na poštovú prepravu podané dňa 09.03.2020. Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 26.05.2020 opätovne vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 23 143,99 eura v lehote do 05.06.2020, ktorá výzva bola podaná na poštovú prepravu dňa 28.05.2020, avšak neúspešne. V zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, predstavoval peňažný záväzok žalovanej ku dňu 02.03.2020 sumu 18 076,44 eura a pozostával z istiny vo výške 15 690,16 eura, zo zmluvného úroku vo výške 4 526,81 eura a z úroku z omeškania vo výške 1 933,47 eura. Žalobca si v rámci svojho dispozičného oprávnenia žalobou uplatnil istinu vo výške 15 541,03 eura, keď žalovaná po vyčíslení postúpenej pohľadávky zaplatila sumu 149,13 eura, ako aj prísluňujúce úroky z omeškania z dlžnej sumy po zohľadnení žalovanou vykonanej úhrady.

1.3. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), § 565 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), § 17 ods. 1, 3 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných

úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 7 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 9 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 11 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 101 Občianskeho zákonníka, § 103 Občianskeho zákonníka, § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, Čl. 1, § 1 písm. b) Zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 144 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 145 ods. 2 CSP, § 146 ods. 1 CSP, § 151 ods. 1 CSP, 232 ods. 3 CSP a uviedol, že v konaní bolo nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a. s.) ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, bola dňa 19.09.2014 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 20 000 eur. Zmluvu posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uviedol, že po čiastočnom späťvzati žaloby predmetom sporu zostalo zaplatenie sumy 15 105,70 eura s príslušenstvom pozostávajúceho zo zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 690,16 eura po zohľadnení čiastočných úhrad vykonaných zo strany žalovanej, ako aj náhrady trov konania.

1.4. Ďalej uviedol, že žalovaná úver čerpala. V určenej lehote splatnosti ho riadne a včas nesplácala, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu úver zospoplatnil pri dodržaní postupu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca na základe predložených listinných dôkazov preukázal splnenie podmienok pre platné zospoplatnenie poskytnutého úveru. Dodržal postup uvedený v § 565 s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak chce veriteľ uplatniť právo na zaplatenie celého dlhu, môže tak urobiť len v prípade, ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a ak zároveň dlžníka upozornil, že si právo na zaplatenie celého dlhu uplatňuje. Veriteľ musí uplatnenie svojho práva vo vzťahu k dlžníkovi vopred notifikovať a to najmenej v 15 - dňovej lehote. Po uplynutí notifikačnej lehoty sa právo veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky stáva účinným. Žalovanou namietaná skutočnosť, jej schopnosť splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, bola zo strany právneho predchodcu žalobcu riadne overená v zmysle žiadosti o flexipôžičku zo dňa 19.09.2014. V jej rámci bola žalovaná povinná veriteľovi poskytnúť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie jej schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Z uvedenej listiny vyplýva, že veriteľ preskúmal jej osobné a majetkové pomery, vrátane jej príjmu, počtu vyživovacích povinností, zostatky spotrebiteľských úverov vrátane výšky mesačných splátok, ktorých zostatky hodlala prostredníctvom žiadaného spotrebiteľského úveru zaplatiť. Preto bol právny predchodca žalobcu oprávnený spotrebiteľský úver zospoplatniť. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka postúpená ku dňu 02.03.2020 na žalobcu. Bola postúpená platne, pretože právny predchodca žalobcu dodržal podmienky postúpenia na tretí subjekt, ktoré vymedzuje § 92 ods. 8 Zákona o bankách s poukazom na § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z.. Tým mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú a pasívna vecná legitímácia žalovanej bola preukázaná predloženou zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru.

1.5. Ďalej sa zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej. Dospel k záveru, že nárok nie je premlčaný s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a uviedol, že úkon zospoplatnenia úveru vykonal žalobca ku dňu 13.10.2017. Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby bolo potrebné zistiť, s ktorou splátkou bol dlžník v čase uplatnenia tohto práva zo strany veriteľa v omeškaní tri mesiace. Dospel k záveru, že ide o splátku splatnú dňa 15.06.2017. Všeobecná trojročná premlčacia lehota tak začala plynúť dňa 16.06.2017 a uplynula by dňa 16.06.2020. Dňa 27.03.2020 nadobudol účinnosť Zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa Čl. I, § 1 písm. a) predmetného zákona, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, v dôsledku čoho premlčacia doba 35 dní neplynula. Premlčacia doba uplynula dňa 21.07.2020. Žaloba bola na Okresný súd Banská Bystrica podaná dňa 07.07.2020, pred uplynutím premlčacej doby, v dôsledku čoho je žalovanou vznesená námietka premlčania nedôvodná.

1.6. Ďalej uviedol, že preskúmaním zmluvy dospel k záveru, že v zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď je v nej uvedený údaj 33 426,57 eura. Táto suma sa nerovná súčinu počtu splátok a výšky splátok ($120 \times 278,56 = 33\,427,20$ eura). Rozdiel vo výške 0,63 eura v neprospech spotrebiteľa nie je hodnota spôsobilá v spotrebiteľovi vzbudiť taký skreslený údaj o poskytovanom úvere, že by mal dospieť k záveru, že pre jej nesprávne uvedenie sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nesprávne je však v zmluve uvádzaná priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 21 ods. 2 predmetného zákona. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 19.09.2014, bolo tak potrebné výšku priemernej RPMN zistiť za 2. štvrťrok roku 2014. Priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov poskytnutých všetkými veriteľmi za 2. štvrťrok 2014 predstavuje pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov pri spotrebiteľskom úvere vo výške viac ako 6 500 eur hodnotu 10,86 %, teda hodnotu nižšiu než ako uvádza zmluva, v ktorej sa uvádza hodnota 11,89 %. Pretože priemerná RPMN je v zmluve nesprávne uvedená, spôsobuje ako keby v zmluve uvedená vôbec nebola. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z. z. absencia údajov podľa písm. y) spôsobuje, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, preto je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi len poskytnutú istinu a úroky z omeškania z dlžnej istiny.

1.7. Žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 20 000 eur. Z prehľadu splátok a vyjadrenia žalobcu vyplýva, že titulom poskytnutého úveru uhradila žalovaná sumu vo výške 11 069,83 eura (278,56 eura x 23 splátok, 278,86 eura, 278,78 eura, 278,96 eura, 278,91 eura, 279,02 eura, 279,43 eura, 279,28 eura, 278,95 eura, 278,90 eura, 80,- eur x 6 splátok, 100,- eur x 7 splátok, 10,- eur x 2 splátky, 18,52 eura, 50,62 eura, 49,71 eura, 99,42 eura, 149,13 eura, 149,13 eura, 99,42 eura, 49,71 eura a 286,20 eura). Dlžná istina tak predstavuje sumu vo výške 8 930,17 eura (20 000 eur - 11 069,83 eura), v dôsledku čoho tak zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny v tejto výške a vo zvyšnej časti žalobcom uplatňovanej istiny žalobu zamietol.

1.8. Pretože sa žalovaná dostala podľa prvej vety § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania, má žalobca právo požadovať od žalovanej popri plnení úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil od 07.11.2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 07.11.2017 (kedy bola žalovaná preukázateľne v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku) bola 0,00% p. a., žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžnej sumy. Žalovaná vykonala titulom poskytnutého úveru ku dňu odkedy si žalobca uplatňuje zákonný úrok z omeškania splátky v celkovej výške 8 917,97 eura (278,56 eura x 23 splátok, 278,86 eura, 278,78 eura, 278,96 eura, 278,91 eura, 279,02 eura, 279,43 eura, 279,28 eura, 278,95 eura a 278,90 eura), v dôsledku čoho bola k tomuto dňu v omeškaní so sumou vo výške 11 082,03 eura. Preto priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania zo sumy vo výške 11 082,03 eura od 07.11.2017 po zohľadnení žalovanou vykonaných čiastočných úhrad a vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol.

1.9. O trovách konania rozhodol pomerom úspechu žalobcu v konaní. Hodnota sporu predstavovala sumu 15 541,03 eura. Žalobca bol v spore úspešný v sume 9 365,50 eura (čiastočné späťvzatie žaloby vo výške 149,13 eura a vo výške 286,20 eura zavinila žalovaná vykonaním úhrad v predmetnej výške po podaní žaloby a súd žalobe v čiastočne vo výške 8 930,17 eura vyhovel), čo predstavuje úspech žalobcu v rozsahu vo výške 60,26 %. Žalovaná bola v spore úspešná v sume 6 175,53 eura, čo predstavuje 39,74 %. Porovnaním vzájomného úspechu strán sporu tak vyplýva, že žalobca bol celkovo v spore úspešný v rozsahu 20,52 %. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči menej úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,52 %, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Žalovaná podala proti rozsudku odvolanie. Odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec následne nesprávne právne posúdil. Poukázala na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2018 sp.z. 1Cdo147/2017 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 8/2018. Namietala, že žalobca preukazoval splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách odkazom na tretiu upomienku. Táto

upomienka neobsahuje žiadny text, ktorým by dlžníka upozorňovala na možnosť postúpenia pohľadávky. Predstavuje výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a nie výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona z o bankách. Ďalej namietala, že ani výzva na predčasné splatenie úveru nie je výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Prešove zo dňa 08.01.2019 sp.zn. 3Co/151/2018. Uviedla, že podľa jej názoru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno považovať výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, pretože neobsahujú upozornenie na postup podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Opätovne citovala za záverov rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.05.2002 sp.zn. 11Co/301/2019. Ďalej namietala, že tretiu upomienku a výzvu na predčasné splatenie úveru treba považovať pre neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony. Nie je v nich jednoznačne uvedené, pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Žalobca tým nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Došlo k postúpeniu takzvaného živého úveru, pretože neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Ďalej uviedla, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Z výkladu týchto ustanovení vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony. 1. úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a 2. úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. V danom prípade za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možno považovať tretiu upomienku zo dňa 28.08.2007. Žalobca však nepreukázal doručenie 3 upomienky, respektíve dôkaz o snahe o doručení tejto upomienky. Pretože neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru 3 upomienkou zo dňa 28.08.2017 ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, treba ich považovať za neplatné právne úkony. Žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Pretože v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu takzvaného živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 Zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Preto zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Opätovne citovala z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 06.05.2021 spisová značka 9CoCsp/6/2021 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.07.2021 spisová značka 19CoCsp/17/2021. Navrhla, aby krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietne a prizná jej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spíňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods.1 CSP, § 380 ods.1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba

dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podpora odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

5. Predmetom odvolacieho konania je vyhovujúca časť rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zaviazal žalovanú po posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou sumou a ňou zaplattenou sumou dospejúc k záveru o preukázaní vecnej aktívnej legitímácie žalobcu pre splnenie podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a následného postúpenia pohľadávky.

6. V prejednávanej veci niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva 19.09.2014, predmetom ktorej bol spotrebiteľský úver. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom číslo 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila, doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a berúc do úvahy ustanovenie § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri vyhlásení predčasnej splatnosti, môže veriteľ postupovať iba v súlade a za podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka v prípade každej formy spotrebiteľského úveru. Aplikácia ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je tým vylúčená.

7. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplattením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky, ale sleduje aj zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplattením splátky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka umožňuje, aby v prípade, ak ide o plnenie v splátkach, veriteľ požiadal dlžníka o zaplattenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky, ale sleduje tiež aj zamedzenie tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinnosti zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplattením splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplattenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť nasledujúci deň po tom, čo dodávateľovi vzniklo právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplattením splátky. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

8. V danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 02.03.2020. Predčasná splatnosť úveru bola vyhlásená ku dňu 13.07. 2017.

Žalovaná v odvolaní namietala nepreukázanie doručenia tretej upomienky zo dňa 28.08.2017, upomienku považovala za neplatný právny úkon pre jej neurčitosť, pretože neobsahovala dátum poslednej splátky s ktorou sa dostala do omeškania, výzva neobsahuje podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Jej odvolanie nezodpovedá jej písomnému vyjadreniu zo dňa 02.11.2020, v ktorom uviedla, že žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre omeškanie žalovanej so splátkou zročnou dňa 20.06.2017 (splátka, s ktorou bola pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti žalovaná v omeškaní viac ako tri mesiace), a preto začala plynúť premlčacia doba od 20.06.2017 a uplynula 20.06.2020. List zo dňa 28.08.2017 možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ, ktorou žalobca upozorňuje žalovanú, že je v omeškaní so splátkou zročnou dňa 20.06.2017 viac ako tri mesiace. Žalovaná potvrdila a uznala tretiu výzvu ako spĺňajúcu podmienky, výzva podľa § 53 ods. 9 OZ. Až po rozhodnutí súdu prvej inštancie posudzujúceho nedovolenie sa námietky premlčania, v odvolaní uviedla nové skutočnosti

namietajúce neplatnosť výzvy. Z výzvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú listom zo dňa 28.08.2017 na zaplatenie pohľadávky z titulu nezaplatených splátok v sume 842,11 eura, kde uviedol dátum predchádzajúcej upomienky 26.07.2017. Vyzval ju na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle zmluvy o úvere. V opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej sumy poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve. Zároveň je upozornil na odstúpenie od zmluvy. V článku 5 upravujúceho prípady nesplácania úveru dlžníkom z úverovej zmluvy vyplýva, že banka je oprávnená v súlade s obchodnými podmienkami vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace a bol na ich zaplatenie vyzvaný. Podľa názoru odvolacieho súdu je výzva platná. Vychádzal z dohody strán, žalovaná bola v omeškaní viac ako tri mesiace a právny predchodca ju upozornil, že bude požadovať zaplatenie celej sumy, ak požadovanú sumu nezaplatí. Vo výzve nie je uvedená iba lehota 15 dní. Táto však vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Pretože žalovaná na výzvu nereagovala, právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru až 13.10.2017.

9. Žalovaná namietala nepreukázanie doručenia výzvy až v odvolaní. Žalobca predložil podací hárok, z ktorého vyplýva, že zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 28.08.2017. Súd prvej inštancie posúdil doručenie v zmysle obchodných podmienok platných v prospech spotrebiteľa. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR 5Cdo 36/2020 z 15. decembra 2020 v ktorom uviedol: "Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovanie hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon.

Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania

právných úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednaní fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávných úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručený bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré neprípúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“

10. Žalobca preukazoval doručenie výzvy podacím lístkom. Žalovaná v odvolaní ani počas konania netvrdila, že v čase doručovania výzvy sa nenachádzala v mieste doručovania, čím nemohlo dôjsť k doručeniu zásielky v zmysle vyššie uvedeného. Namietala iba neunesenie dôkazného bremena žalobcu nepredložením doručenky o zaslaní výzvy. Doposiaľ býva na uvedenej adrese a preberala na nej zásielky žalobcu. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o jej doručení žalovanej. Preto právny predchodca mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru dňom 13.10.2017, ktorú prevzala 30.10.2017.

11. Žalovaná v odvolaní namietala neplatnosť postúpenia pohľadávky, pretože výzva zo dňa 28.08.2017 neobsahuje podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách a tieto neobsahuje ani oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.10.2017.

12. Postúpenie pohľadávok je upravené v ustanoveniach § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 525 ods. 1 <. Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť, okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 <. a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. <. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplyvajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom, ako postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom, ako postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 <. Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banky nie je možné postúpiť tretej osobe, pretože tomu bráni citované ustanovenie § 525 ods. 1 <. Občianskeho zákonníka. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 <. Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Pokiaľ v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky), sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 <. Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 <. Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 <.> Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

13. V danom prípade súd prvej inštancie nikde v dôvodoch svojho rozhodnutia nevyhodnotil, že 3 upomienka zo dňa 28. 08. 1017 spĺňa náležitosti podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovanej námietka je v tejto časti nedôvodná. Odvolací súd sa preto ako súd prvej inštancie zaoberal oznámením právnej predchodkyne žalobcu o doručení oznámenia o spoplatnení úveru, či toto oznámenie spĺňa výzvu a následne oprávňovalo právnu predchodkyňu žalobcu k postúpeniu pohľadávky. Ako bolo vyššie uvedené, pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje splnenie dvoch podmienok. Doručenie výzvy a následné omeškanie dlžníka. Právna predchodkyňa žalobcu doručila žalovanej list označený: " výzva na predčasné splatenie úveru s príslušenstvom: zo dňa 13. 10. 2017." Žalovaná ho prevzala 27. 10. 2017. V liste jej bolo oznámené spoplatnenie úveru a zároveň bola vyzvaná na predčasné zaplatenie v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Odo dňa prevzatia výzvy 27. 10. 2017 bola v omeškaní s plnením viac ako 90 dní. Právna predchodkyňa žalobcu po uplynutí lehoty 90 dní mala právo a možnosť postúpiť pohľadávku. Postúpila ju až 14. 02. 2020. Postupovala splatnú pohľadávku. Odvolací súd stotožniac sa s právnym názorom súdu prvej inštancie o vecnej aktívnej legitímácii žalobcu, platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a postúpenie pohľadávky, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).